

каикъ въ пѣтшишкы-тѣ си дрехы, просто, и самъ-си теглаше лопатъ дори до брѣг-атъ, де-то Цимисхія го посрѣщя съ царскъ голѣми-нъ заедно съ голѣмци-тѣ си, облѣчены въ лѣскавы дрехы.

Цимисхія слѣзе отъ конь-атъ, Святославъ сѣдѣше въ каик-атъ. Тамъ срѣща прилича-ше на срѣщъ-тѣ на бѣлъ лебедъ съ надуть павунъ. Но велелѣник-то потъмнѣ прѣдъ величик-то, достоинство-то помрачи гор-дость-тѣ, тщеславие-то ся приклони прѣдъ сла-вѣ-тѣ.

Гръци-тѣ ся чюдяхъ на дебело-то мѣже-ство Святославово и на хубость-тѣ му. Подъ гѣсти вѣжды свѣтияхъ ясны-сини очи съ су-ровъ спокоинъ поглѣдъ, нос-атъ му не прили-чаше на гръцкы клонъ, на главѣ-тѣ му ка-чулъ — бѣлѣгъ на голѣмы-атъ родъ рускы, въ ухо-то му обица съ бисеръ и рубинъ, като у благородны-тѣ раджи.

Мир-атъ бѣше заключенъ.

Избери сега що щешъ, Райно, рече Свя-тославъ, ищешъ ли да останешъ въ Българско подъ забранъ на гръцкы-атъ царь, доде ся върне братъ ти на Прѣславъ, или ще дойдешъ